

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske njeđželske łopjeno

W Budyščinje

28. augusta 1932

Bauzen

14. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Jakuba 1, 5—8.

Spizaczel tutoho lista, muž Boži, je šwěrnj, křutnj modler był. Wo nim šo powěda, šo je wšědnje na šwojimaj kolonomaj ležo w templu ša šebje a šwój lud prošńł, šo bu toža jeho kolenom wot wjele kleczenja zyle twjerda. Tuž ma Jakub dobre prawo tež druhich k modlenju napominacź. Přiches zřłnj jeho list namakaš napominanja k modlenju. Dženka chze tež tebje wo prawym modlenju powucźicź. Na prawe kubło chze tebje pokajacź, kotrej dyrbiš šebi wuprošć: mudroscź. „Jeli šo pak komu njes wami mudroscź trjeba je, tón njeh Boha prošń, dha budže jemu ta šama data.“ A wón chze tebje pokajacź na prawe wajšnje, kak maš wo tajku mudroscź prošć a to „we wěrije“: „Njeh prošń pak we wěrije a njebudź njewěštnj.“

Wukń wot modlerja Jakuba prawe modlenje!

Wukń prošć wo prawe mudroscź; wukń prošć wo prawej wěrije.

„Jeli šo pak komu njes wami mudroscź trjeba je, tón njeh Boha prošń, kiž šchědrje dawa wšětkim, a to nikomu njewumjeta; dha budže jemu ta šama data.“ Kajtku mudroscź džě tu Jakub měni? Měni š tym tamnu wjele wukwalenu mudroscź, kotraž přichepytuje woričtnj semje do drobna a šapřuje wójško hwěšdow do kartow, kotraž wotkrywa twar čłowjeskeho čžela hacź do najmjeńšich žłkow a nušuje nimoleczazu, rospjerschiwu mróčzel parnj a blyškojtu električnu šchřicźku k wulkim skutkam? Měni š tym tamnu mudroscź, kotraž čłowjeka wukhmani wótrorosumnje pišacź wo šakonjach a druhich wězach a šahorite šłowa rěčecź, abo kražne džela wuměštnwa a wulkotne šwarbnj dokonjecź? Wulke je polo, na kotrymž je mudroscź š kralowu, polo, ke kotremuž

njej lohko přichstup namakać. Šich wjele dyrbi wonkach štejo woštacź a škoržo wušnacź: Mnj tuteje mudroscźe nimamy. Wobrocza šo drje Jakub se šwojim napominanjom na tutych ludži, kiž dyrbja tak škoržicź? Wěšće je tež tajka mudroscź kražnj dar Boži. Přichetož duchowne moznj, kotrychž je k dokonjenju tajkich dželow trjeba, njeje čłowjek šebi šam dak; wone šu dar Božej hnadnj a dyrbja šo přichzo šnowa wuprošć. A tola — Jakub měni druhu mudroscź. Měni šnano tamnu hušto wukwalenu mudroscź, po kotrejž šo praji: Ščžin šebi šwoje žiwjenje tu na šemi došč spodobne a lubojne š jědžu a picžom a š druhim dobroměčom, hladaš we wšěch šemšich wobšejnosćach šwojeho wužitka a wiš šo tak přiches žiwjenje, šo maš wšchudžom dobytł a šo šmějšich wšchitkim a wšchemu. Tule žiwjenšku mudroscź přichzo šašo a na wšchelake wajšnje nam wukwaluja a někotry šebi wjele wě, hdnž je w tym ša mudreho wuwolany. Ale dyrbiak Jakub, tutón křutnj modler w templu, muž Boži, kiž šaprawašče wino a šylne picže, tajku mudroscź nam porucźicź chzycź? Ně, nihdnj. To njeje mudroscź njebjeska, ale šemška, kotruž tón šamnj šapojštoł potom wohańbi ša čłowjěku, haj čžertowišku, š kotrejež ščžehuja njeporjad a wjele šeho. Tule mudroscź čžini čłowjeka ša wotročka čželnych žadoščow a š tym šeho šwědomja. To njemóže nihdnj mudroscź być, kotruž šmě a dyrbi šchěščžijan w modlitwje šebi wuprošć. — Nětk pak woprawdže mudroscź je, kotraž wukhadža š wyšoka a chze wuproščena być. To je tamna mudroscź, ša kotrejž Salomon žedžeske proščo wo pošłuchnu a rošumnu wutrobu. To je mudroscź, kražnišča hacź parle, kajtaž je wojašnjena š někotrym šłowom štareho a noweho testamenta. Tajku njebjesku mudroscź móžesh jenož přiches modlitwu nadobć. Wšchón naš rošom š mudrošču je čžma, mň šmny šłudne džěći, hdnž twój Duch naš š jažnosću šwojoh' šwětkla njerosšwěći. Boži Duch dyrbi naš wobšwěćicź, tutón Duch mudroscźe, rošoma

a pónacza, so blud naž wopuščzi a nam škadza šwětłoscź wěrnoscze. Potom pónajemy, so šmy khudzi hrěšchnizy, kotřiž pač dyrbja so Bože džeczi sczinicz; so je to našche powołanje, jónu pšches Khrystuša wěcznje šbóžni bncz; so pač je tež našcha pšchikłuschnoscź, kšchizowanemu a horjestanjenemu Šbóžnikkej so podacz a šwěru šlědžicz ja štopami toho, kiž je nam šwjate wopišmo woštajil. W tutej mudroszcz i hacz do šwojich wyškolicz lětow njedowutnješch. Esamo japoschtol Pawol, tutón mištr w kšchesczianškim pónaczu, wuśnaje: „Šchtož wěmy, je njeznye.“ Trjeba je, so rosczemy wobštajnje w hnadže a pónaczu našcheho Knjesa a Šbóžnika Jesom Khrysta. Tuž wobrocź so wšchědnje k Bohu a k Šbóžnikkej i modlitwu, so njeby kšchesczianški duch w tebi šchodował, ale pšchezo bóle so wudošpołnił. „Teli so komu mjes wami mudroszcz trjeba je, tón njech Boha prošy, dha budže jemu ta šama data.“ Bóh chze naž wušklyšchecz, pšchetož wón je nam „Khrystuša Jesuša sczinił k mudroszcz.“ Pola njeho a w nim, w jeho wumožanju, w jeho šjewjenju dyrbimy pšchezo móz a šwětłoscź ja pucz k njebjekam namakacz. Bóh je naž pšches Khrystuša w šwjatej kšcheczenizy wołał a na pucz, kiž wjedže k njebjekam, štajil. Tak budže šwěrnny Bóh pšchezo šnowa nam tajku njebjekmu mudroszcz dacz, kotruž trjebamy we wšchěch špntowanjach. S modlenjom dyrbimy wutnycz so pokorjecz pod Božu hnadnu wolu a wšcheho dobreho a šboža so wot njeho nadžecz. Czim wjetšchi kšchiz, czim wjaz so špěwa. We kšchizju pntašch njebjekša. Prošch wo njebjekmu mudroszcz, so by we špntowanjach žiwjenja wutroba czi wolóžena byla a ty pónač, so roškwěcz Bóh Jesom Khrysta dla tež w czěmnym dole šwoje hnadne wobliczo na tebi. Haj, wutń wot modlerja Jakuba prawje so modlicz, wutń prošycz wo prawu mudroszcz.

Wutń tež prošycz w prawej wěrje. Dofelž je Bóh njetajeny dariczel, dyrbi cžłowjek wšchón a i znye wutrobu bracz. Tehodla Jakub dale praji: „Njech prošy pač we wěrje a njebudž njewěšty.“ Tež to je tutón šwěrnny wuczomnił i erta šwojeho Knjesa nawutnył, tak jara pšchi modlenju wšchitko wotwizuje wot wěry. Wošpjet běšche šklyšchak, so Šbóžnik prajesche hojenym thornym: „Twoja wěra je tebie wuštrowiła.“ Tež wjedžesche wo tamnym wulkim šlowje šlubjenja: „Wšchitko, šchtož wy prošycze we našchej modlitwje, wěrcze jeno, so wy to šame dostacz budžecz, wone so wam budže štacz.“ Znylotnu, njezaczeno dowěru Bóh žada, so czini, wo cžož jeho prošymy. Runje tehodla dawa nam w šwojim šlowje tak wjele šlubjenjow. S nimi chze naž šbudžicz k wutrobnej dowěrje, so ma móz a dobru wolu, nam dacz kóždržkuli dobru dar, kotruž trjebamy k šwojemu a k druhich šbožu. Ale nusne je, so puščzimy i wutrobny wšchitku njewěštoszcz a dwělowanje. Woboje czini wšchitko njewěšte. Dwělowač tak myšli: Esnano doštanu, wo cžož prošchu, šnanno tež niz. Esnano mje Bóh šklyšchi, šnanno je moja modlitwa podarmo. Tak tam a jow khabla mjes bojoščzu a nadžiju. Pač myšli: Bóh móže a chze mi pomhacz, pač so boji, so Bóh jeho wotpokaja. Pač štaja šwoju nadžiju na Božu šchzedru dobrotu, kotraž chze w Khrystušu Jesušu hrěšchnikej hnadna bncz, pač hlada šašo na šebje, na šwoje hrěchi a jemu so pšched woczomaj czěmni a njemóže wěricz, so Bóh tola wušklyšchi jeho modlitwu. Tak dwělowač a njewěšty je „runje jačo móřka žolma, kotraž wot wětra budže mjetana a honjena“, kaž czumpata a kolebata žolma, šnutstownje šadzeržany a njewobštajny cžłowjek a kaž wětr žolmu honi, kaž wihor ju šchwika, tak dwělowač pšchi wšchěm, šchtož jeho potrejchi a šchtož jeho dyrbjačo k modlenju hnucz, do czim wjet-

šcheho njeměra a roshorjenja pšchindže. Jakub wo tajkim tak šudzi: „Tón šamy cžłowjek njepomyšl šebi, so by šchto wot teho Knjesa dostał.“ „Tón šamy cžłowjek,“ wbohi cžłowjek! Kak mohł kšchesczian tajki cžłowjek bncz, kotruž šapadnje do njewěštoszcz, dwělowanja? Ach, tak husto je tak, so so njeprašchamy, šchto je Boža wola a so je našcha modlitwa njewěsta a našcha wutroba kablata runje kaž móřka žolma, dofelž nima šažočka a šaklada wěry. Tuž dyrbimy šhonicz, so tajki modler ničzo njedostanje wot Boha. „Muž dwojeje myšle je njewobštajny we wšchitkich šwojich puczach.“ Jeho wutroba je dželena mjes njebjekša a šemju, dvě dušchi w nim bydlitej, jena džerzi so k Bohu druga k šwětej. Tajki cžłowjek je njewěšty, njewobštajny we wšchitkich šwojich puczach, dofelž ženje njewě, šchto ma na Bohu a na cžim je i Bohom. Ně, cžiči wšchitku njewěštoszcz a dwělowanje i wutrobny, prošch w prawej wěrje, so by twoja modlitwa, prošychli wo prawe kšcheczenje namakala. Jakub praji: „Bóh dawa šchzedrje wšchitkim a to nikomu njewumjeta.“ Bóh dawa wšchitkim, khudym a bohatym, wyškolicz a niskim, štarym a mlodym. A Bóh dawa radny, šchzedrje, bjes škupštwu, nješwari naž a nam njewumjetuje a njeporokuje to a tamne i krunymi šlowami, hdnž k njemu pšchindžemy, kaž to ludžo husto cžinja, hdnž ničto prošcho klapa do durjow; wón nam tež dar pšchezo šašo njewumjetuje. Ně, jeho dobrotu dožaha tak daločo hacz njebjekša šu. Njejšy tutu dobrotu we šandženym cžakšu hižom husto na šebi šhonič? Haj, hdnž so modlesche pokornje i hłubokoščze šwojeje wutrobny, šhubi so czěmnošč. Tuž, chzeschli tež w pšchichodže žohnowany wostacz, modl so we wěrje, modl so w Jesuškownym mjenje, pšche kotrehož je Bóh nam wušklyšchenje pšchilubił. Potom móžesch nješnaty pšchichod štrošchtuje woczakowacz a bojošč njetrejba w tebi bncz. Šamjeń.

Herrnhutski jubilej.

Nimo šu nětk dny 200lětneho mišionškeho jubileja. Žadny to šwjedžen ša Herrnhutškich niz jeno, ale ša znye kšchesczianštwo. A žohnowany to šwjedžen ša Herrnhutškich niz jeno, ale ša wšchěch, kotřiž šu někał pod jeho wliw pšchishli. Tute Herrnhutške dny, to bě něšchto, šchtož cžłowjek, šchtož kšchesczian našcheho cžaka nušnje trjeba. To šaczu tež hižo tón, kotruž njemóžesche, kaž tež my niz, wšchě tši dny šobu šwjeczicz.

Něšchto wošebite wotpoczowasche nad znyym šwjedženjom a bě w nim: wošebita duchowna móz! A najšlepje je tón na tutym šwjedženju pobnył, kiž je so zny tutomu wliwej podwolil.

Niz našch, Boži škutk to je! Pod tutym wuśnacžom štejesche jubilej, štejachu mišionarojo, štejesche znyla Bratrowska gmejna. Tehodla Bohu cžescz a šhwalbu! W tym jewi pač so dowěra, ta dowěra do Boha, kotraž je našchemu ludej nětkle tak nušna, tak jara nušna, — ale pač tu tola njeje. Tam pšchi jubileju šmy ju šacžuli. Ale žana dowěra do Boha bjes pokornoščze, ponižnoščze, kotraž so štaji znyla pod Bohu ruku a wolu, niz, so by tam lěnjeho pažka, ale šwěru je wšchěmi mozami a kubkami džekala a škutkowala ša Boha a jeho kraleštwo a tak šdobom nanajšlepje tež ša šebje a šwoje wěrne šbožo. A tuta ponižnošč, tuto tajke pokorjenje pšched Bohom je nam runje tak jara nušne. Ale namakasch jo? Tam pšchi jubileju jo namaka.

„Bóh je nam tuto džeko pšched durje položil! My njemóžachmy doznyla hinač hacz jo wšacz a džekacz!“ wuśna jedny

š mišionarow, kotrnž we wošebje czežkim džele steji na hłow-
nym mišioniskim polu Herrnhutskich, w Esuriname w pol-
nóznej Južno-Amerizy; wón džela se swojej mandželstej
mjes džeczimi Britiskoindow — to šu cži dželaczerjo, kotřiz
šu š Britiskeje Indiskeje tam přichyli, šo bychu dželo wušwo-
bodženych czornuchow přehesali; woni šu paš Mohamedan-
šy paš Hindu. To wošhe džeczjo — wošhe tohodla, došelž je
wono kaž dozpla džeczjo w šlawnej Indiskej nusowane hižo
do mandželstwa, byrnjež hašle 7 lět bylo — kotrež š nohomaj
mišionara kleczeše a placžo prošesše: „Pomhaj! Nječž
precž!“ njebě ša nješho a š tym ša Herrnhutške mišionstwo ni-
cžo druhe hačž tamne šewjenje, kotrež Pawoła wołasše še
Afiskeje do Europy: „Bój š nam a pomhaj nam!“ A kaž
šu Pawołowe dželo žohnowane tak tež tuto dželo w Suri-
name.

To jenož jenicžki počas š tnych wjele wjele! A přehed tel-
to dopočasami Božej wole ša mišionstwo a Božej pomozy we
mišionstwe njemóžesch hinaš, hačž šobu byčž w tutym džele
a tak šobu w džele ša Knješowu zyrkej tu mjes nami a to
runje nětkle, a njemóžesch hinaš, hačž šo š dušchu a cžetom,
šam a druhich doměricž Bohu.

A to cžim bóle, došelž buchu tam tež druhe šynki šty-
šhecž. Tat tón: „Tam wonšach jewi šo widomnje žedženje
po Bošy a Božim kralestwje pola cžlowjetow a tam šmędža
cžlowjekojo pod widomnym žohnowanjom twaricž tón twar,
kotrnž podtorhačž a rošbicž šo w Europje cžlowjekojo prózuja
še wšchěmi mozami!“ To je to poražaze. Bjes džywa, šo cži
přichidže štyšna myšl: Ša čžu to kralestwo wot waš wšacž a
šo druhim dacž! — Njewabi a njewoła to kóždeho do džela,
tu pola naš do džela ša Knješowe kralestwo, šo bychmy tu je-
šho zyrkej twarili, a to šapocželi w šwojej wutrobje, w šwo-
jim domje, w šwojej wješzy, w šwojej wošadže, a to še wšchě-
mi mozami a šrědkami? —

To jene je wěšte: Šchłoda, šchłoda je, šo jich njeje wjazn
mohlo šwjeczicž tute dny šobu w Herrnhucze, a šo njeje jich
wjazn šobušwjecziko tutón jubilej w Herrnhutskich koloni-
jach, kaž w Mašym Wjelkowje abo w Niškej. Tutón wulki,
žadny šwjedžen še něšchto, hdžež móžeše šebi kóždy po něšchto
přichidž, runje po něšchto, šchtož nětkle wšchitzy najnušnišcho
trjebamy: po móž š wyšoka, po wěštošcž, šo tu tuta móž š wy-
šoka je mjes nami a šo ju tón ma, kiž ju šwěru pnta.

Na přichlad, šo tu dženzša jene wušběhnjemy: Tuta
wulka šwjedžešča šhromadžišna tam ša Herrnhutom w „Brě-
šowych Kercžkach“! Kažke krašne to měštno hižo pod wyšok-
fimi šelenymi šchłomami! Boži dom to! A kaškerjane wje-
dro da Bóš šam ša tutu šwjatocžnošcž w tutym šelenym do-
mje! A tyšazy tam tež běchu š dala a š bliška! Wšchě kón-
cžiny šemje běchu drje tam šastupjene. A wot 2 hodžin hačž
do ½7 hodž. tam přehewwachu nješpróžni, štyšhecž wo Božej
pomozy, kiž je šo jewiša 200 lět došho a kiž šo hišhcže jewi,
a kiž šo tež jewješče w tutej hobrškej šhromadžišnje, a da-
wacž Bohu šhwalbu a cžesčž. Šchłoda, prajimy šašo, šo jich
ju hišhcže wjazn njeje šobu šwjecziko! Ratarjow, kiž přichid-
žechu š próžy pošneho žnjoweho džela a š horzešho šlónza, bě
tam jich paš tola hišhcže wjele, hačžrunje hišhcže wšchudžom
lute žně a cžezke žnjowe dželo. Ale te hodžinki tam pod wy-
šokimi šhłodnymi šchłomami a pod tajšimi wošchewjaznymi
šwědcženjemi Božej mozy a hnady, šu jim byšle najlēšše
wošchewjenje niz jeno, ale tež najlēšše pošynjenje ša ži-
wjenje a jeho bėdženja. To woni tež wěšcže šacžuja, hdžž
nětk šašo we wšchėdnej próžy šteja. — Tež tu jewiša šo přeh-
mėnjenja pošlednich lėtdžekatkow a to mjes dwošcženymi

kaž mjes mlodžinu. Přehed 30 lětami na přch., kaš njehlada-
chu to mlodži a štari ani došheho pucža ani wšhelkeho džela,
kotrež špróžnyh cžini, ale džechu abo jėdžichu na zyrkwinske
a druhe šchescžijanške šwjedženje. Jedyn tajki, a to hišhcže
wošebity, bě Herrnhutski. Šo bě wón runje na žnjach w naj-
nušniškim džele, haj, to cžini, šo běchu hrabja Zinzendorf a
Dober a Nišchmann přehed 200 lětami šebi šwěřili, hičž runje
w cžaku žnjow won na mišionške pola a byčž šyjerjo. A kaš
žohnowani a š kajšim dobrym šymjenjom, wo tym šwědcža
nětk 200 lět. — By-li paš byš na tutej horzej njedželi žnjow
něhdže lėtanje abo jėšdženje abo hewak někaški wjetšchi šwět-
ny šwjedžen — bychu wšchitzy cži mlodži a štari tež domach
woštali, kiž 21. augusta domach woštachu abo přchi podobnyh
šwjedženjach? Š tutym praščenjom nočzemny prajicž, šo
njednrbja mlodži a štari hičž š lėtanju abo na dny cžekšwu-
cžowanja. Ně, ale to jene cžinicž a to druhe niz woštajicž.
Šižo žyle šwonšownje bě tutón njedželški šwjedžen něšchto
rjane, šwješelaze, hačžrunje nihdže žana šhorhoj nješmah-
wašče, — hačž runje nihdže žane pletwy a wěnzny hačž na
Božim domje a we Božim domje, kiž bě wulšotnje a wošeb-
nje wupřšcheny přchi wšchěm jednorym wašchnju Herrnhut-
skich Božich domow, — hačž runje nihdže žane pišane plakaty
a druhe wabješki. Žny ras bě šwjedžeški.

(Přichidnje dale.)

Šchtož nušne.

W Šchwizy to bě, hdžež šo šcžehowaze wupraji na šhro-
madžišnje burow, a to niz wot duchowneho, ale wot jeneho
š wjednikow burow. Tutym šłowam njeje došcž, šo wone je-
nož ša Šchwizu a jeje burow placža, wone placža powšchit-
šownje.

„Šdnž dnrbi ša našče ludowe šjednocženštwjo — Volks-
gemeinschaft je to nětkle hušto trjebane němške šłowo — no-
we šrošumjenje přichidž, je nam tež nušne nowe dopomnjenje
na to, šchtož dnrbi zyrkej byčž: Žiwa šchescžijanška
gmejna, w kotrejš je hšuboka přehesjed-
nošcž we wěřje do Wumóžnika šašo žórko,
š kotrešhož cžerpamy mozy ša wšchėdne ži-
wjenje. Runje w ratarškich wošadach dnrbi zyrkej šwoje
štawny šašo šjednocžicž a šwšacž na to, šo jedyn ša druheho
šwólniwje wopruje. Wšchudžom w žiwjenju našchešho luda
jewi šo přichidžwazy rospad. Šobrške mozy, tak wulke, šo še-
bi to njemóžemy ani myšlicž, škutkuja še šašadnym šamšškom
ša šahubjenje našchešho wótzneho kraja... My ratarjo šmy
hišhcže najbóle šwšajani š našchim štworicšzelom, a tohodla
dnrbimy my šhorhoj nješcž. W tukšwilu šteja našče rjady
hišhcže frute. My paš dnrbimy do dala hladacž. Š hobr-
štimi duchownymi mozami dnrbimy našchich ratarjow wušo-
šowacž, šo njebychu we wojowanju podleželi a šo šahubili.
Šdnž my njemóžemy šnutška won twaricž w našchim ludu,
budže to wošebje šylne hačženje w našchim ludu rostorhne-
ne. Potom paš nješšmy jenož my ratarjo šhubjeni, ale našch
žny šchwajzarški lud... My widžimy móž šč horjekach a de-
lešach, a nam šo čže po cžaku, kotrnž je Bohu poškuššny. My
žadamy šebi šchescžijanštwjo, kotrež móže wjaz hačž jenož ně-
šotre bibliške špruchi. Šchescžijanštwjo, kotrež je jednore,
šwěrne, poškuššne! My šo žedžimy po šchescžijanškim škut-
ku. My wojujemy wo šchescžijanške ludowe šjednocženštwjo,
kotrež njerejwje po šłowach, kotrež šwět twori a woła.“

W tutej rėcži šaklincžejša šobu „horde“ šłowa. Šbožowny
to ratarški burški lud Šchwizy a žyla Šchwiza, hdžž je wěřno:

„W tuchwilu steja najche rjady hijdže krute!“ To reka: netkle žmy my burjo hijdže czi, kiž khorhoj kšheščiziansteje wěry nježmy a k njej se wšchej žwěru stejimy! „Horde“ to słowo.

Wuśnawa to ratařski lud najcheho kraja tež? Steja rjady nascheho ratařskeho luda krute ke khorhoj kšheščiziansteje wěry? Nježu wone khorhoj kšheščiziansteje wěry a wojuja pod njej a ja nju?

Snamjenja, i kotrymiž žo tajka kšheščizianka wěra a žwěra jewi, žu wšchelate; dvě wuśnamnej stej žwójba a wožadza. Esu wšche nasche ratařske domy wěrnje kšheščizianste, dokež stawy doma krute steja ke kšheščizianste khorhoj? A žu wšhitzy naschi ratarjo wěrnje kšheščizianstwu, dokež nasche ratařske domy a žwójby steja twjerdže žaložene na skału Jezus Khrystus? Kaž w ratařskim domje steji kolebka młodeho ratarja, młodeje ratařki, tak je — abo tak njeje — ratařski dom kolebka kšheščiziansteho ratarja, kšheščiziansteje ratařki, žyle po tym, hač w domje knježi duch žwěrneje kšheščiziansteje wěry.

A kaž kšheščizian, kiž woprawdže tuteje wěrneje kšheščiziansteje wěry ma, žo dzerži k žwojej kšheščiziansteje wožadze, tak tež kšheščiziansti ratar a jeho žyly dom, dokež to ani ja jenotliweho ani ja dom hinaf možno njeje. Duch wěrneje kšheščiziansteje wěry honi, wabi, nuśnje k tomu, byč wěrnym wožadym.

Tamny Schwizar ma to ja najlěpšchi škit, wobthowacž a wšheščicž wšcho, šhtož hijdže maja a wotkafncž wšche nadpadny wšchěch njepršcheczelow. A je to pola naž šhto hinaf? Šdnyž šhto, potom to jene: My trjebamy hijdže bóle tutu kšheščizianstwu wěru a žwěru! Wšchetož my mamy tola wjele snowa twaricž, žebi snowa dobyč. A tu je ta najlěpšcha a najdokładnišcha pomoz ta, kotruž Schwizar wukwaluje: so ratar steji kručze ke kšheščiziansteje wěry. Tutoho mēnje nja bē drje tola tež tamny luźiški wjednik wulkeje politiskeje partaje, kiž njehladajo jeno na ratarjom, ale na wšche stawy luda, w jenej i žyrkwinych šhromadžinow wupraji, so je wulka wudaty, kotruž praji, so maja žo wšche žobustawy partaje k žyrkwi, k Božemu domej dzeržecž a žo ja to staracž, so niž jenož žwójbni, ale tež druśny kemšchi kłodža.

To reka: kaž je žwójba a dom najmjenšchi a najprejšchi žaložk kšheščiziansteho šjednocženstwa, tak žyrkwina wožadza tón druhi a dalšchi, niž mjenje nuśny a wažny, haj dwójzy wažny je tutón žaložk: wažny ja žwójby a jenotliwy, kotruž do žyly hromadži, — a wažny ja wulki žyly luda, kotruž jamóže jenož kšheščiziansti byč, hdyž jón tworja a twarja kšheščizianste wožadny, žiwe kšheščizianste wožadny. Tute paž žu jenož tam, hdyž žu žiwi, wěrní kšheščizianstwu, kotruž žo je žwojim Knjesom a Šbóžnikom swjasani cžuja a wjedža wšhudžom a stajnje, a tohodla jemu žluža i wutrobu, se žlowom, se škutkom, twarjo se wšchej žwěru nad jeho žyrkwi tu na žemi, kotraž žemška, widowna žyrkej wośtanje, doniž njebudže dotwarjena a cžadž žemje a i tym tež tuteje žemškeje žyrkwe dopjelny.

Š teho pośhadžeja ži nadawki a pršhižluśnoścže: Šo žy žam i žylej wutrobu kšheščizian; — so i wutrobu se žlowom, i ruku ja to stejish, so je dom, so je žwójba wěrnje kšheščizianstwu; — so šjawnje a šprawnje, i wutrobu, i ertom, i žylym žiwjenjom tworish a twarish twoju žyrkwinstwu wožadnu a tak Knjesowu žyrkej, bywajo wěrnym a šprawnym wukonjeć prawow a pršhižluśnoścžow, kotruž ma jenotliwy, kotruž ma wožadza.

Šhto netk ja najch lud placzi, hač mamy jenož na tym štražowacž, so žo nam nicžo tajke nješhubi a nješkasny — kaž to po wšchem šdacžu ratařske wožadny Schwizy žmēdža — abo hač mamy wšche mozy napinacž, šhtož šhubjene, jažo nado- byč, a hewaf nowe, krute žaložki žaložecž ja wěrne kšheščizianste žiwjenje, na tole njech kóždy wěrnje a šprawnje žam wotmolwi, a to hnydom. Wotmolwicž budže ras tola kóždy dnyrbecž — Jezus Khrystus. Potom paž njeje wjazny kšhwile a cžadž ani ja nowe šapocžatki ani ja wopokajmo, so žmy žo jažo wrocžili se šchěrokošo wopacžneho pucža na tón wěrnym, prawym pucž kšheščiziansteje wěry a žwěry, na kotruž bē naž hižo kšheščizianstwu macž stajila i modlitwami, i dobro- pršhenjom. Potom tež njeplaczi ani jena i mudrych rēcžow, i kotrymiž žmy netkle tak „wulzy“ cžlowješkojo pršhed druhi- mi, njehladajo, hač dže tamny žylyšecž abo niž, šhtož my ja naž a najche cžinjenje mamy prajicž.

Kaž rekajche tola tamna žada, i dokeheho naschonjenja do- bych a njedobrych cžadžow wuprajena: „Žiwa kšheščizianstwu gmejna, w kotrejž je hčuboka pršhe- jednoścž we wěry do Wumóžnika jažo žórko, i kotrehož cžerpamy mozy ja wšchēd- ne žiwjenje — to je žyrkej, to dnyrbi žyrkej byč, a tuž tež hižo kóžda wožadza, a tak tež hižo kóžda žwójba. A tak dnyrbi tón jenotliwy byč kšheščizian — kšheščizianstwu — wěrnje a šprawnje i wutrobu, se žlowom, se škutkom.

Žyrkej a štat.

Gustav Adolf. Šo namokwjenju wnjšheje ewangelste- je žyrkwineje radny w Barlinje je pruske ministerstwo poru- cžilo: „Ewangelste kšheščizianstwu špomina 6. novembra žwojedženšy na žmjerč krala Gustava Adolfa w bitwje pola Lützena. Tutón džen je tak wažny, so mamy ja nuśne, so žo w hodžinach ja ewangelstwu nabožinu we wšchěch škulach na to špomina, šhtož je Gustav Adolf ja protestantismus dokonjal.“

Wšchelate i blifka a daloka.

Do Dubow — tak šnajmjenšcha wokolo Wóšporka ja „Dauban“ praja a niž do „Dubeho“ — ščelemy wutrobne šbožopšchecža Bartkež šlotymaj mandželškimaj. K. Jan Bartka, rodženy 6. haprjeje 1851 w Šhpitalach w Nožacžiziansteje wožadze, a jeho mandželška Khrystina rodž. Wjekarjež, kiž žo 7. žnjenža w Dubach narodži, žwojedženšaj tam dženš tydže- nja je žwojimi pršhibuśnymi žwój šloty kwaž. Šswój šeleny kwaž bēšhtaj tam 20. augusta 1882 žwojedžiloj. Tute 50 lēt žu byle pokne prózy a dželka, tola tež pokne žohnowanja, a žu byle wješko a žu byle cžezke. Ale hač žem je žimaj Wóh tón Knjes pomhał a je žimaj tutón žadny džen dał. 5 lēt mjenje, 45 lēt dołho je šloty mandželški tež žobustaw šastu- pierštwu štaroluthersteje wožadny we Wufrancžizach, kotruž mažu, ale rjanu žyrkwicžku wobaj lubujetaj a žwěru do njej kłodžitaj. Wóh luby Knjes žohnuj jeju dale po žwojej hna- dže a daj žimaj rjanu a šbožowny wjecžor žiwjenja!

Žištowanje: 15. po Tr. Š. w Š. — 16. po Tr. K. w Š. — 17. po Tr. (šdobom žnjowe džakne předomanje): postaji k. wnjššchi farat.

Serbske spēwařske

su na předaň w Serbskej knihařni w Budyšinje

Šamolitoity redaktor farat Wyrgač w Nožacžizach. — Ščišheč a našk Šsmolerjež knihižišhečernje a knihařnje, šap. dr. i wobiv. ruř. w Budyšinje Wukhadža kóždu šobotu a placzi šhtwórcžlětnje 108 šjenjeřkow.